

saane saa høilig fra Regjeringen, at den har for-
sømt, og siden ikke vil erkjende, at det er dens
høieste Pligt at tilveiebringe en Bevilling. Jeg
behøver ikke at minde om, at Regjeringen i
Fjoraaret ikke af Rigsdagen forlangte en midler-
tidig Bevilling. At Folkethinget nu har bragt
den provisoriske Finantslov til at forsvinde, mener
jeg, var kun en streng Pligt, det har opfyldt.
Ingen maa forlange, at Folkethinget — eller jeg
kan ogsaa sige dette Thing, men navnlig Folke-
thinget — under saadanne Forhold kunde billige
den. Det maatte bringe ethvert Skin af Grund
bort til, at Nogen kunde i mindste Maade faae
Mistanke om, at det endogsaa i ubetydelig Grad
paa nogen mulig Maade kunde have Noget med
en provisorisk Finantslov at gjøre, som er frem-
kommet under saadanne Omstændigheder. Men
det nytter jo kun lidt, og det er heller ikke min
Hensigt at reise nogen Diskussion herom. Min
Hensigt er kun at raade til, at vi nu i dette
Dielst lægge en hel Del Betænkelighed til Side
og modtage den Bevillingslov, som Regjeringens
Chef har erklæret, at Regjeringen er tilfreds med;
saa er vi paa det rette Standpunkt, inden vi
skilles ad, og saa kunne vi bedre gaa Fremtiden
imøde. Vi kunne let forestille os, at dersom det
Skridt ikke bliver fuldt ud, og Rigsdagen atter
skal til at forhandle, naar en provisorisk Finants-
lov er udstedt af Regjeringen, ville Forholdene
være langt, langt ugunstigere, end de ville blive,
naar Rigsdagen tilveiebringer en midlertidig Be-
villing. Det er mig meget om at gjøre, at vi
faae en midlertidig Bevilling, det er mit Syn paa
Sagen, at Fremtiden kan mildnes, naar der bliver
lagt Redebonhed for Dagen fra alle Sider; men
ingen af de politiske Partier, som have kæmpet,
er jo i den Grad fallit, at den Ene just behøver
at paffe Mandslen og tage den paa Nakken for
den Anden. Ligesaa lidt som Landstthinget med
sin Ansættelse i Forening med Regjeringen vil
erklære sig fuldstændig fallit, ligesaa lidt vil Folke-
thinget paa sin Side gjøre det. Det er ikke paa
den Maade, vi komme nogen Veit, det er alene
ved at lade Fortiden saavidt mulig ligge og se
at faae begyndt paa en fuldstændig lovlig Basis,
og det ster alene derved, at vi faae tilveit-bragt
en midlertidig Bevilling af Rigsdagen.

Conseilspræsidenten (Estrup): Ja
jeg tror, at dersom vi skulde gjentage her i dette
Thing en Diskussion om det, der stete d. 31te
Marts og Dagene næst efter, vilde det vistnok
være aldeles haabløst at vente en Afslutning af
Behandlingen af denne Sag; men da jeg maa
antage, at det er et Minne, som har lige saa
stor Interesse for de fleste ærede Medlemmer som
for det ærede Medlem, der nu satte sig, vil jeg
gjøre opmærksom paa, at der findes et meget
vidtløstigt Materiale i de trykte Forhandlinger
ra det andet Thing, hvortil jeg altsaa kunde

ønske henvisst dem, der i Virkeligheden interessere
sig for en nærmere Redegjørelse fra Regjeringens
Side af dens Stilling ligeoverfor disse Spørgs-
maal.

Krieger: Jeg har dog vist den Pligt
overfor det ærede Medlem, som først havde Ord-
det (S. Andersen), udtryffeligt at fremhæve, hvad
han ved nærmere Overveielse utvivlsomt vil finde,
at dersom Vædringsforslaget vedtages, er det aldeles
sikkert, at den Forventning, hvorpaa man i Folke-
thinget gik ud, nemlig, at Regjeringen ikke vilde
foregribe en senere Forhandling mellem Landstthing-
et og Folkethinget om Ordningen af et muligt
Lønningstillæg for Skolelærerne i dette Aar, vil
gaa i Opfyldelse. Det vil være aldeles klart, at
naar Vædringsforslaget vedtages, vil Regjeringen
ikke lovlig kunne benytte den Bevilling, som ganske
rigtig findes paa det af Folkethinget d. 31te
Marts vedtagne Finantslovsforslag, thi det er al-
deles utvivlsomt — i den Henseende behøver jeg
ikke at begjære nogen Betrættelse, den er over-
flødig — at Regjeringen hverken har paabegyndt
eller forberedt nogen Foranstaltning sigtende til
Lønningstillægs Udbetaling til Skolelærerne for
indeværende Aar. Det er altsaa aldeles vist, at
det Hovedpunkt, som er fremhævet, vil faae den
Afsjørelse klart og utvivlsomt, som stemmer med
den forhaandenværende Tilstand, og ikke en Af-
gjørelse, der ensidig træffes af det ene Thing imod
det andet Things Villie, og man vil komme bort
fra den aldeles uforklarlige Bestemmelse, at Re-
gjeringen skulde være bemyndiget til at afholde
en Udgift i Henshold til en Bevilling, som er gi-
ven af det ene Thing, men ikke i den Form er
givet af det andet Thing, og om hvilken ved-
kommende Forslagsstillere selv bestemt have erklæ-
ret, at det var deres Forventning, at den ikke
vilde blive benyttet. Jeg tillader mig at spørge,
hvorledes ville Landets Skolelærere vel opfatte en
Lov, hvori man gik hen og indførte en saadan
Bemyndigelse til at anvende 300,000 Kr. til
samme Tid sigende: Tro dog ikke, at en Dre
deraf bliver udbetalt? Er det en passende Af-
fattelse af en Lov? Kan man virkelig tro, at en
Repræsentation, der for Alvor oprigtigt ønskede i
alt Fald en foreløbig, en første Udjevning af det mest
brendende Stridsspørgsmaal, for derpaa at komme
til en fædeligere Forhandling, skulde kunne lade
en saadan virkelig attraaet Udjevning strande der-
paa, at Landstthinget ikke kunde bekæmpe sig til
at stille en saadan Lov frem overfor Skolelærerne,
sigende: Her staar en Bemyndigelse til at give
300,000 Kr., men ve den Minister, der giver en
Dre deraf! Man tage sig blot 5 Minutters Ro
til ret at overveie Situationen, og man skal se,
at det er dette, der kommer frem; thi at det, der
laa paa Bunden, var en Spekulation om en For-
andring af Ministeriet, hvorigjennem der kom et
nyt Ministerium, der saa skulde være berettiget til